

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.668/2014/6.szám

A Kúria a dr. D. Szegedi László ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a dr. Laczkó Judit jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 14-én kelt 6.K.27.789/2013/12. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.789/2013/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon alatt az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2005-2008 évekre személyi jövedelemadó (szja) adónemben vizsgálatot folytatott, melynek eredményeképpen hozott elsőfokú határozatával a felperes terhére 2005-2007 évekre különböző összegű adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, és kiszabta járulékait.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2012. november 27-én kelt 2889248201 számú határozatával a 2005. év elévülése miatt az elsőfokú határozatot megváltoztatta, az erre vonatkozó adókülönbözetet és járulékait törölte. A felperes terhére összesen 11.921.647 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, mely után adóbírságot és késedelmi pótlékot is felszámított.

A felperes keresetében mindkét fokú határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Kifogásolta, hogy az adóhatósági eljárásban nem tudta gyakorolni ügyféli jogait, őt a hatóság személyesen nem hallgatta meg, továbbá az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4)-(6) bekezdéseinek nem tett eleget az adóhatóság, nem tárta fel a tényállást kellőképpen, és a felperes javára szóló

körülményeket figyelmen kívül hagyta. Külön is kifogásolta - lényegében érdemben már csak ezt az egy kérdéskört vitatva -, hogy nem fogadta el az adóhatóság a szerb illetőségű F. I. részére 2003-ban nyújtott 140 millió forint kölcsön 2004-ben történő visszafizetését. Sétrelmezte, hogy az ezzel kapcsolatos bizonyítékait az adóhatóság nem fogadta el, különös tekintettel a pénzváltási bizonylatokra, amelyeket még konzuli felülhitelesítéssel is elláttak. Ő, valamint a kölcsön vevő F. I. jóhiszeműen járt el, az a körülmény, hogy a pénzváltásokat végző G. Kft. nem rendelkezett engedéllyel, nem a felperes érdekkörében felmerülő hiba, ettől még a pénzváltások lehettek valóságok. Nem tisztázta kellően az adóhivatal az ügyletek kapcsán az ügyvédi képviselőt kérdését /ki, hol, milyen okirat szerkesztésében járt el/, az pedig, hogy a pénz külföldre vitelét a vámhatóságnál nem jelentették be, nem alapozza meg azon következtetést, hogy az meg sem történt.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.789/2013/12. számú jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Rögzítette, hogy nem történt az eljárás során olyan, az ügy érdemére kiható súlyos eljárási jogszabálysértés, mely önmagában a határozatok hatályon kívül helyezését eredményezhetné. Kiemelte a bíróság - utalva az Art. 109. § (1) bekezdésére, 108. § (1) és (5) bekezdéseire -, hogy figyelemmel a becslési eljárás speciális szabályaira is, az adóhatóság a tényállás tisztázási, bizonyítási kötelezettségének eleget tett. A vizsgálattal érintett évekre feltárta a felperes jövedelmeit és kiadásait, azok összevetésének eredményeképpen jutott arra, hogy az ismert bevételek és kiadások nem álltak arányban egymással. Az ún. vagyonosodási eljárásban a bizonyítási kötelezettség már a közigazgatási eljárásban megfordul, az adóhatóságnak kell bizonyítania a becslés jogalapja fennállását és módszere megfelelőségét, de ezt követően már az Art. 109. § (3) bekezdése értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó igazolhatja hitelt érdemlő adatokkal, bizonyítékokkal. Így tehát az adóhatóság eljárása az Art. 97. § (4), (6) bekezdése, 108. § (1)-(2) bekezdése, 109. § (1), (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelt.

Kifejtette a bíróság, hogy a valuta átváltásokról készült vételi bizonylatokon lévő konzuli felülhitelesítés vonatkozásában az adózó tévesen hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 52. § (2) bekezdésére. A rendelkezésre álló bizonylatok felperes által sem vitatottan Magyarországon kerültek kiállításra, a D. Takarékszövetkezet valutaváltó ügynöke a G. Kft. által, a bizonylatokon lévő cím volt. Ebből következően a becsatolt vételi bizonylat esetén minden tekintetben a magyar jogszabályok alkalmazásának van helye, így szükségtelen volt egy

másik államban működő magyar külképviseleti hatóság diplomáciai felülhitelesítésére. A konzuli felülhitelesítés egyébként sem tanúsítja, hogy az iratokban foglalt tények a valóságban is megtörténtek. A valutaváltási bizonylat annak alátámasztására semmiképpen sem elégséges és alkalmas eszköz, hogy F. I. magánszemély a felperes és testvére részére 140 millió forintos kölcsönt - meghatározott összegekben és időpontokban - visszafizetett.

A G. Kft. a becsatolt valutaváltási bizonylatokon feltüntetett kiállítási időpontban a tevékenység folytatásához nem rendelkezett hatósági engedéllyel, így annak hiányában nem végezhetette jogszerűen sem a pénzváltási tevékenységet, sem az ezzel kapcsolatos bizonylatok kiállítását. A bíróság álláspontja szerint tehát az adóhatóság a 140 millió forintos kölcsönügylet tárgyában a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően és alappal jutott arra a megállapításra, hogy a kölcsön nyújtás illetőleg visszafizetés tekintetében előtárt bizonyítékok nem minősülnek hitelt érdemlőnek. A felperes nem tudta igazolni a pénzátadások megtörténtét, az ebből származó készpénz tényleges megszerzését, figyelemmel arra is, hogy F. I. a kölcsön visszafizetéséhez nem rendelkezett megfelelő fedezettel, melyet a külföldi adóhatóság is megerősített. Ellentmondásos nyilatkozatok hangzottak el az ügyletkötés, a pénzátadás körülményei és dr. V. A. ügyvéd szerepvállalásáról is.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő - a keresetében foglaltakkal lényegében azonos tartalmú - felülvizsgálati kérelmet. Továbbra is állította, hogy ügyféli jogai csorbultak az alapeljárásban, és kifogásolta, hogy a felülvizsgálni kért ítélet azokat a határozatokat „hagyta jóvá”, amelyekben az adóhatóság a rendelkezésre álló adatokat önkényesen, nem a valóságnak megfelelően értékelte, és ezzel megsértette az Art. hivatkozott rendelkezéseit, különösen a bizonyításra, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályokat. Sérelmezte, hogy a konzuli felülhitelesítés jogi lényegét, tartalmát a bíróság helytelenül értelmezte, és, hogy a felperes terhére rótták a pénzváltó engedélyének hiányát, ami egyébiránt nem is azonosítható a jogügylet megtörténtének hiányával. Végezetül kifogásolta, hogy az alperes érdekkörében felmerült költségeket a bíróság külön nem értékelte a perköltségről való rendelkezésnél.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria rögzíti, hogy a Pp. 275. § (1), (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása tárgyában a rendelkezésre álló

iratok alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között dönt. A felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek kivételesen akkor van helye, hogyha az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül rögzítette, a jogi indokolása iratellenes, logikátlan vagy kirívóan okszerűtlen.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú jogerős ítélet a felperes felülvizsgálati kérelmében felhozott okokból nem jogszabálysértő. Osztotta a Kúria az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében foglalt azon álláspontját, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme tartalma szerint az elsőfokú ítélet felülmérlegelésére irányult. A kérelemben foglalt hivatkozások azonosak az elsőfokú határozattal szembeni fellebbezésben, illetőleg a másodfokú határozattal szembeni keresetben előterjesztett állításokkal. Ugyanakkor ezek a kifogások, érvek, szempontok már a másodfokú határozatban és elsőfokú jogerős ítéletben is elbírálásra kerültek.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a felperes által felhozott eljárási kifogások tárgyában is és az ügy érdemében hivatkozott érvekre is kellően részletes és megalapozott választ adott. A meghozott döntés tényszerű, iratszerű, a levont következtetés a bizonyítékokhoz igazodó, okszerű és logikus, mellyel a Kúria egyetértett, a felülmérlegelésre indokot nem látott.

Az ítélet indokolása ismétlése nélkül nyomatékkal azt hangsúlyozza, hogy a becslési eljárásban a bizonyítási teher már az adóhatósági eljárásban megfordul. Az adóhatóság kötelessége a becslés jogalapja és a módszer alkalmassága igazolása, ugyanakkor az így megállapított adóalaptól való eltérést - amennyiben azt vitatja - már a felperesnek kell igazolnia hitelt érdemlő bizonyítékokkal. (Art. 109. § (3) bekezdés)

Jelen perben a jogvita tárgya a felperes általi bizonyítás megfelelősége, az előtárt bizonyítékok hitelt érdemlősége volt a 140 millió forintos kölcsön tárgyában. E körben a Kúria arra utal, hogy a készpénz átadásokat közvetlenül és ténylegesen, objektív módon ellenőrizhetően alátámasztó bizonyítékokkal a felperes nem rendelkezett. Nem igazolódtott, hogy F. I. a kölcsön visszafizetéséhez megfelelő fedezettel rendelkezett, a bizonyítékokul csatolt dokumentumok nem voltak hitelt érdemlőek. Az elsőfokú bíróság az értékelés körébe vont minden releváns tényállási elemet, bizonyítékot /egyebek mellett a valutaváltási iratok, együttműködési megállapodások, külföldi hatóság tájékoztatása, az ügylettel érintett személyek nyilatkozata/, és ezekből megalapozottan vonta le azt a következtetést, hogy a felperes a törvény szerint rá háruló bizonyításnak nem tett eleget.

Végezetül a perköltséggel kapcsolatban a Kúria rögzíti, hogy a

felperes nem jelölte meg, hogy „emlékezete szerint” mikor, mely okból, milyen összegben felmerült költség megállapítását vitatja. Pontos adatok, konkrétumok, valamint határozott kérelem nélküli kifogás elbírálására nincs mód.

Ugyanakkor a Kúria észlelte és e körben az ítélet indokolását korrigálta, hogy noha az elsőfokú bíróság személyes költségmentességet engedélyezett a felperesnek, és ennek megfelelően rendelkezett az illeték állam általi viseléséről, az ítélet indokolásában nem az ezzel adekvát jogszabályi hivatkozás szerepel. A helyes hivatkozás a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 14. §-a.

A fentiek alapján a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. március 26.

Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró